

KETLIN PRIILINN

LUMEHALDJAS



TÄNAPÄEV

REBECCA LINDEBERGI SARJA 5. RAAMAT

Toimetanud Kaili Nurk
Kujundanud Liis Karu

© Ketlin Priilinn ja kirjastus Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-717-3
Trükitud OÜ Greif trükikojas

Eellugu

Lund oli sadama hakanud. Hämardus juba ning kollakate tänavatulede valguses võis aknast näha, kuidas tuul valget puru laiali keerutab. Mees silmitses lumesadu ja mõtles, kui väga see kindlasti Reneed rõõmustab. Tütart meenutades tundis ta end pisut süüdlaslikult. Kell oli nii palju, et Julia oli ta kindlasti juba lasteaiast peale võtnud, vahest isegi olid nad juba kodus... „Millal issi tuleb?” küsis plikatirts võib-olla just praegu kolmeaastasele omase nõudlikkusega. „Tahan temaga mängida, tahan talle näidata pilti, mille ma lasteaias joonistasin.”

Oleg ohkas. Ta teadis muidugi, et enamik teisi õpetajaid parandas koolitöid kodus, aga tema oli alati eelistanud teha kogu töö ära koolis, et koju jõudes saaks üksnes puhata ning tegeleda lapsega. Renee oli üks ülimalt äge ja asjalik pisike tirts, aga tööasju oli tema kodusoleku ajal teha suhteliselt võimatu. Oleg vajas keskendumiseks rahu ja vaikust, aga viimased kolm ja pool aastat nappis nende kodus tublisti nii ühte kui teist.

Julia tahtis teist last. Oleg ei olnud kindel, kas see on hea mõte. Renee ei maganud ikka veel öösiti korralikult ning nad mõlemad olid päevad otsa väsinud. Julia aga ei tahtnud lastele suurt vahet, ta tahtis, et neist saaks lähedased sõbrad ja mängu-

kaaslased. „Varsti on see rong läinud,” kordas ta viimasel ajal üha sagedamini. Ja Oleg oli lubanud, et mõtleb selle peale.

Võib-olla oli Julial õigus. Viimasel ajal, eriti pärast täna, oli Oleg mõelnud, kui hea oleks kasvõi natukeseks oma tööst eemal olla. Võtta aeg maha, olla mõnda aega pikemal puhkusel... võib-olla isegi lapsega kodus. Oleg mõtles kibedusega, et kaks aastat tagasi värske ülikoolilõpetajana poleks ta oma hullemaski unenäos osanud ette kujutada, mille kõigega tal oma töös tuleb silmitsi seisma hakata. Ta oli olnud nii naiivne, nii üdini täis positiivset ootusärevust... nii keegi teine, võrreldes selle Olegiga, kes nüüd siin tühjas õpetajate toas istus ja oma klassi laste etteütlosti parandas.

Lõpuks ometi sai viimane töö üle vaadatud ja hinnatud, viimaks ometi võis ta asuda kodu poole teele. Oleg pistis tööd mapi vahele ja oma sahtlisse, seejärel tõmbas mantli selga, vahetas kingad saabaste vastu ning keeras õpetajate toa ukse lukku. Siin ei olnud enam kedagi ega pidanud ka tulema, algkoolimaja teised õpetajad lahkusid tavaliselt kõik varakult. Õues seisiski ainult Olegi auto, veinipunane Toyota Yaris, mis teda truult juba peaaegu kaheksa aastat oli teeninud – sellest ajast saadik, kui ta load kätte sai ning suutis endale oma esimese auto muretseda. Oleg kiirendas sammu. Ta ei suutnud ära oodata, millal saab koju Renee ja Julia juurde. Ta ei kavatsenud naisele täna juhtunust rääkida, küll aga plaanis talle öelda, et on teise lapse tulekuks valmis.

Autosse istudes tundis Oleg peaaegu kohe, et midagi on valesti. Mootor läks käima, aga auto ei liikunud miskipärast kohalt. Mees väljus autost ja pani alles nüüd tähele seda, mis tal ennist kummalisel kombel, ilmselt hämaruse tõttu, märkamata oli jäänud. Auto oli veidralt lössi vajunud ning poleks saanudki edasi liikuda, sest kõik neli kummi olid läbi torgatud.

Oleg hingas pahinal ja tugevasti välja, pea oli hakanud ringi käima. Seda kõike oli lihtsalt liiga, liiga, liiga kuramuse palju. Ta tõi kuuldavale mõned vandesõnad.

Hoop selja tagant tuli järsku ja ootamatult. Ühtäkki oleks maailm just nagu plahvatanud ja noormees kukkus näoga vastu asfalti. Valu peas oli jõhker ja rebestav ning teadvus hakkas ähmastuma. Ta oleks justkui olnud jälle väike poiss, siin samas olid ema ja tema õde Hannaliisa, punane pall käes, siis tuli kusa-gilt see sinakasroheline auto, siis nägi ta Juliat ja oli koos temaga haiglapalatis, sest Renee oli just sündinud ja... kusagilt, justkui kaugelt eemalt tuli uus rebestav pauk nagu ilutulestikurakett, mis teist korda ta peas plahvatas, ja siis ei tundnud ta enam midagi.

1.

Rebecca oli lugenud enne lapse sünni kümneid raamatuid raseduse ja beebiea kohta, kuid ometi niitis tegelikkus oma intensiivsusega tal jalad alt. Seda ei olnud ta osanud arvestada, et vahel – ja pigem päris sageli – pole aega isegi tualetti minna kohe, kui vajadus oleks. Ta arvas, et magamata öid tuleb beebi kõrvalt ikka ette, aga ei oleks uskunud, et pigem tuleb mõnikord harva ette neid öid, kus *saab* natuke magada. Ta ei osanud arvestada, et kõik emotsioonid on sedavõrd tugevad – et väsimus on tappev, et see kisa ajab sõna otseses mõttes hulluks ning et see armastus ja imetus magavat või naerusuist beebit vaadates võib olla selline, et annab kõigele vaatamata kuhjaga jõudu kõigega toime tulla. Vähemalt kuni järgmise korrani, mil laps röögib tunde ja tunde ning on jälle tahtmine kasvõi rõdult alla hüpata, et ainult see kohutav lärm lõpeks.

Mõnikord tundis Rebecca ennast nii uimase ja kurnatuna, et ta ei mäletanud, kas toitis last mõne minuti eest või on viimasest söögikorrast juba paar või rohkemgi tundi möödas. Talle näis, et terve päev koosnebki neljast asjast: üritamisest poissi magama saada, tema söötmisest, kussutamisest-rahustamisest-süles tassimisest ning mähkmete vahetamisest. Kui üks asi neist neljast sai tehtud, järgnes kohe teine, seejärel kolmas, kohe neljas ja

kogu tsükkel hakkas otsast peale. Päevast päeva, tunnist tundi. Rebecca ei saanud aru, mispärast laps nii palju nutab, ja tundis ennast seepärast süüdi. Miks tal ei ole minuga hea olla, küsis ta endalt, kui vaatamata tema püüetele poeg mitte kuidagi rahuneda ei tahtnud. Ma ju püüan! Ma püüan, aga ikka ei ole sellest mingit kasu, ikkagi ei suuda ega oska ma olla selline ema, kelle laps oleks rahulik ja naerataks ja tunneks ennast mõnusalt.

See oli olnud kogu aeg tema suurim hirm. See, et ta ei saa hakkama, et ta ei oska olla ema. Ja nüüd näis talle tihtipeale, et just täpipealt nii see ongi juhtunud. Rebecca ei kujutanud ette, mismoodi ta üldse oleks toime tulnud, kui Kristiina poleks talle nädalas korra-paar appi tulnud ja võimaldanud pisikest – üksinda! – jalutuskäiku või uinakut. Neil harvadel kordadel, kui õde Sandrit hoidis, tundis Rebecca, nagu oleks sattunud paradüüsi. Milline luksus oli käia segamatult duši all! Milline luksus oli isegi käia ilma lapseta poes! Kuidas ta küll varem ei osanud hinnata seda, kui oli võimalik lihtsalt natuke aega päeval tukastada? Sandri une ajal ta seda enamasti teha ei saanud, sest poiss magas paremini õues värske õhu käes ja liikumas vankris – mitte et seisvas vankris teda siia suure korrusmaja akna ette oleks saanud üksi magama jätta. Pealekauba kasutas ta lapse kolme-neljakümne minuti üheksa tunni vaba aega selleks, et juua rahus kasvõi üks tassike teed või kohvi, sirvida mõnda ajakirja või internetiportaali. Seal oli ta juba raseduse ajast hakanud suhtlema mitme teise peatse ja nüüdseks vastse emaga ning teistega kogemuste vahetamine pakkus päris palju tuge ja lohutust. Tema olukorras, üksinda last kasvatamas, oli kogu foorumi novembris ja detsembris sünnitanute hulgas siiski vaid üksainus naine peale Rebecca. See oli üks noor, kõigest 21-aastane üliõpilasneiu, kes õnneks sai elada oma vanemate juures ning nood teda ka igakülgsest toetasid ja abis-

tasid. Ja tema lapse isa oli ka pildil olemas, ehkki elas omakorda koos enda vanematega.

Ema... jah, ka Rebeccal oli ju olemas ema. Nende omavahe-
lised suhted olid pärast Sandri sündimist paranenud, sest ema
oli tütrepojast vaimustuses ning Rebecca ise tahtis väga, et lapsel
oleks olemas vähemalt üks vanaema. Ja tädi. Nii ema kui Kris-
tiinaga polnud ta siiani suhelnud kuigi meelsasti, sest valusad
lapsepõlvemälestused andsid ikka veel pidevalt tunda. Ta teadis,
et ema oli alati eelistanud Kristiinat talle ning soovinud, et ta
oleks rohkem oma õe moodi. Kuid Rebecca polnud eales selline
nagu Kristiina, selline õbluke ja blond ja suurepäraselt koolis
hakkama saav ja populaarne tüdruk. Ta kaalus varases teisme-
liseas sama palju kui nüüd vahetult enne Sandri sündimist,
teda kiusati ja mõnitati praktiliselt iga päev ning kõik see kokku
päädis anoreksiaga ja aastase viibimisega psühhiaatriaiglas, kui
ta ennast peaaegu surnuks oli suutnud näljutada.

Võib-olla selle kõige pärast ei olnudki ta võimeline ka praegu
mingeid normaalseid suhteid looma ega hoidma, nii oli Rebecca
tihtipeale mõelnud. See, et ta niimoodi oma kolleegi – õigemini
otsesesse ülemusse, Anders Ojasalusse – oli armunud, tundus
algusest peale nii vale kui vähegi olla sai. Anders oli abielumees,
kolme väikese lapse isa. Rebecca oli püüdnud oma tundeid
varjata ja uskus pikalt, et Anders suhtubki temasse kui lihtsalt
kolleegi, äärmisel juhul ehk kui sõpra, ent ühel kevadisel õhtul
muutus nende vahel äkitsi kõik.

See oli vaid üks kord, ja mõlemad tunnistasid hiljem, et see
oli viga, mida poleks tohtinud juhtuda. Nad võtsid nõuks püüda
seda unustada. Ainult et neil polnud enam kunagi võimalik seda
unustada, sest peagi andis enda tulekust märku Sander, kelle
saabumist ootas Rebecca suure igatsuse ja põnevusega, mida var-

jutas ainult hirm hakkamasaamise ees. Hirm, mis, nagu selgus, oli igati põhjendatud, aga ka nüüd võis ta täie kindlusega väita, et ei vahetaks võimalust ema olla mitte millegi vastu. See oli lihtsalt nii uskumatu tunne, et keegi niimoodi sõltub temast, vajab teda, armastab teda. Mitte kunagi varem polnud Rebecca selliseid asju tundnud, see kõik hirmutas, aga oli samas kõige imelisem ja kõige raskem kogemus tema senises elus.

Tööst tundis ta nüüd Sandriga kodus olles sageli puudust, ehkki ei kujutanud ette, millal ükskord saaks ta jälle sinna naasta. See aeg näis olevat kusagil määramatute kauguste taga, umbes miljard aastat eemal sellest pöörasest beebiema rutiinist, milles ta viimased kolm kuud oli elanud.

Martin, tema hea ja praktiliselt ainuke sõber Martin oli see, kes teda tööl toimuvaga ikka tasapisi kursis hoidis. Noormees külastas teda aeg-ajalt või helistas, et küsida, kuidas tal läheb. Rebecca tundis ennast ikka veel süüdi, et ei suutnud kunagi tema tunnetele vastata – ta teadis juba ammu, et Martin on pikemat aega olnud temasse armunud. Samuti teadis ta seda, et hiljaaegu oli Martin oma elukaaslasest Elerist lahku läinud. See kurvastas teda, sest ta oli siiralt lootnud, et sõber on leidnud enda kõrvale õige inimese. Martin ei tahtnud sel teemal pikemat peatuda ning Rebecca meelest polnud ka kohane uurida, mis neil oli juhtunud. Kui nii, siis nii. Selle asemel rääkisid nad rohkem tööga seonduvast. Rebecca kuulis kahjutundega, et Karl ei plaani pärast mõne kuu eest läbielatud infarkti enam tööle naasta. Ta oli küll enam-vähem taastunud, kuid liikumisega oli pisut raskusi ja ka käed vedasid aeg-ajalt alt.

Karli asemel oli neil nüüd uus töötaja, umbes kolmekümne politseiuurija Paul, kes oli neile appi tulnud viimase mõrvajuhtumi uurimise lõpus, kui nad juba tapjat kinni võtma suundusid.